

Procesní soud první stolice uznal podle žaloby, odvolací soud zrušil napadený rozsudek a nařídil prvému soudu, by, vyčkáje pravomoci, dále ve věci jednal a ji znovu rozhodl.

Nejvyšší soud nevyhověl rekursu ani té ani oné strany.

Důvody:

Odvolací soud, ač vyhradil právní moc zrušovacímu usnesení, nevyslovil právního názoru. Jak z odůvodnění napadeného usnesení je patrné, stalo se tak proto, že odvolací soud nemohl utvořit si právní názor na věc na základě skutkového stavu, zjištěného soudem první stolice, ježto pokládal jej za nedostatečný. Jen z tohoto důvodu zrušil rozsudek a nařídil doplnění řízení. Za tohoto stavu věci není Nejvyšší soud povolán, by mimo případ §§ 510 a 511 c. ř. s. vyslovil právní názor, vížící odvolací soud, a rozhodl jediné o tom, zda má být provedeno doplnění, jež odvolací soud pokládal za nutné k vlastnímu skutkovému i právnímu posouzení věci. Nejvyšší soud, jenž má rozhodnouti o správnosti právního posouzení věci odvolacím soudem, nemůže přimět odvolací soud, by rozhodl ve věci, již pokládá sám za nedostatečně probranou a řádně neosvětlenou. Nezbyvá tudíž Nejvyššímu soudu jiného, než potvrdit napadené usnesení, aniž by se pustil v úvahu, zda postačil k rozhodnutí sporu skutkový přednes stran, obsažený jen v přípravných podáních a předložených dopisech.

Čís. 4203.

Firemní dodatek »doktor« lze připustiti jen tehdy, nabyla-li ho osoba, jejíž jméno jest součástíkou firmy, na některé tuzemské vysoké škole, neb byl-li její titul doktorský, dosažený v cizině, nostrifikován.

(Rozh. ze dne 1. října 1924, R I 790/24.)

Žádost Hermanna L-a, společníka a jednatele společnosti s r. o., by povolen byl zápis změny ve znamení firmy slovy: »Dr. Hermann L.« místo »Hermann L.«, byla rejstříkovým soudem zamítnuta, ježto žadatel nabyt hodnosti doktora v cizině. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Uvádí-li stěžovatel, že není závady, by nepoužíval titulu doktora, získaného na cizozemské universitě, proto že nehodlá z tohoto důvodu vykonávati jiná práva, nutno poukázati k tomu, že již užívání onoho titulu samo jest právem, vyplývajícím z jeho propůjčení a že tedy již proto třeba nostrifikace, chce-li stěžovatel v tuzemsku onoho titulu užívati. Dle ústavní listiny jest přípustno udílení v Československé republice tituly jen pokud označují úřad neb povolání, což však se netýká hodností akademických. Pokud tedy nebyl zdejšímu státnímu ob-

čanu v tuzemsku udělen titul doktora, k čemuž na roveň jest postavit i nostrifikaci takového titulu řádně nabytého v cizině, nemůže ho zde vůbec užívat. Proto bylo by i firemní dodatek »doktor« k bližšímu označení osoby sloužící, jinak dle čl. 16 obch. zák. zásadně přípustný, možno připustiti jen tehdy, je-li pravdivým, to jest, nabyla-li ho osoba, jejíž jméno jest součástíkou firmy, na některé tuzemské vysoké škole, neb byl-li její titul doktorský nabytý v cizině nostrifikován. Tím spíše třeba nostrifikace, jde-li o pouhý podpis firmantův, jenž není součástíkou znění firmy.

Čís. 4204.

Jednatel tuzemské společnosti s r. o. nemůže býti, kdo bydlí v cizině, třebas se přechodně zdržoval v tuzemsku.

(Rozh. ze dne 1. října 1924, R I 793/24.)

Opovědi tuzemské společnosti s r. o., by Karel M. zapsán byl do rejstříku jako její jednatel, soud první stolice vyhověl, rekursní soud opověď zamítl. Důvody: Karel M., jenž má nesporně své stálé bydliště ve Vídni, tudíž v cizozemsku, postrádá pro tuto skutečnost způsobilosti býti jednatel navrhovatelky jakožto společnosti s ručením obmezeným. To vychází z ustanovení §§ 122 a 123 zákona ze dne 6. března 1906, čís. 58 ř. zák., dle něhož prohlášení, uvedená v §§ 9, 10, 26, 53 a 56 citovaného zákona, podaná všemi jednatelemi, podléhají trestní sankci. Důsledkem toho jest, že veškerí jednatele společnosti s r. o. musí míti bydliště v tuzemsku, neboť jinak zmíněná trestní sankce by byla illusorní. To plyne též z předpisu Šu 108 cit. zák., jednajícího o členech zastupitelstva, jimž na roveň klásti nutno též jednatele.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu ze správných důvodů napadeného usnesení, k nimž

d o d a l:

Na tuzemské společnosti s ručením obmezeným nevztahují se ovšem předpisy zákona o společnostech cizozemských. Rekursní soud také se nedovolává těchto ustanovení, nýbrž dovozuje zcela správně, že, žádá-li zákon pro cizí společnosti s ručením obmezeným v tuzemsku zastupitelství, jehož členové mají své bydliště v tuzemsku, nutno tím spíše za to míti, že jest nezbytno, aby jednatele tuzemských společností s ručením obmezeným měli své stálé bydliště v tuzemsku. Že Karel M. má bydliště ve Vídni, udává opověď výslovně bez výhrady, ale přiznává to i stěžovatelka, třeba zastřeně v dovolacím rekursu. Přechodný pobyt Karla M-a v Litoměřicích nestačí. Jak se snad vytváří poměry v budoucnosti, nemůže býti rozhodno pro posouzení přípustnosti zápisu do rejstříku, jehož již nyní jest se dožadováno.